

Sevgili Hatice;

Söze nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. 10 yıl oldu o günden beri ama ben ilk defa bugün sana yazmaya cesaret edebildim. Mektubuma cevap veremeyecek olman içimdeki yazmaya dair gücü tüketiyor. Dolayısıyla bu gerçeği görmezden gelip onca yıldan sonra kimseye anlatamadığım şeyleri artık biriktirmeyi bırakıp sana yazarak bir nebze rahatlayacağımı ümit ediyorum.

Beni, sana yazmaya iten 2 şey oldu. Biri, bilmem hatırlayacak mısın, 12 yaşındayken yani biz 4. Sınıftayken, baban sana kırmızı bir kaşe almıştı. Hani düğmeleri, minik çantası ve siyah kaşeden yapılmış bir şapkası vardı. Ben o şapkayı çok beğenince istersen senin olsun deyip bana vermiştin. O gün o kadar mutlu olmuştum ki bana yaşadığım tüm zamanlar içinde en mutlu olduğum gün o günmüş gibi gelmişti. Geçenlerde evi alt üst edip o şapkayı aradım ama lanet olsun ki hiçbir yerde yoktu. Ya biz evi taşırken kayboldu ya da eve gelen misafir çocuklardan biri aldı. Bilmiyorum. Ama yoktu işte. Sana dair tek hatıramı da kaybedince seni sonsuza kadar kaybedecekmişim gibi bir his kapladı her yanıma. Bu düşünce adeta nefesimi kesti. İçimden derhal bir şeyler yapmalıymışım gibi bir telaşa kapıldım. Ama ne yapmalıydım? Sorunun cevabı aslında sana yazışımın 2. nedeni oldu. Bir gün önce tv’de o kara güne benzer bir haber gördüm. Bu kez ölen genç bir kadınmış. Belleğimiz gördüğümüz bir olaya benzer bir şey yaşamışsak eğer saniyeler içinde milyonlarca ânını içinden yaşadığımız ‘o ânı’ bulup çıkarıyormuş. Haberleri izlerken de dejavu dedikleri olayı yaşadım. Gözlerimin önüne o sıcak Haziran günü geldi. An be an. Tüm detaylarıyla. Kumandayı kenara bırakıp adeta yaşadığım o andan, mekândan uzaklaştım. Bu kez öncekiler gibi ‘keşke’lerin ardına sığınıp o günü düşünmedim. Yaşanan o gün, yaşadığım o korku ve acı, bir gazete parçasında birkaç satır olarak yer buldu. Düşünsen Hatice, sen yoksun, o gün yeryüzünden tamamen yok ettiler ama bunu sadece 3 satırda anlattılar. Ne yani senin varlığın sadece o birkaç satırdan ibaretti?

İşte bunu idrak etmemle kâğıda kaleme sarılıp bildiğim en iyi şeyi yapacağım. Sana mektup yazacağım. Yeter ki yaşananlar unutulmasın yeter ki seni birkaç satırdan mürekkep saymasınlar ve yeter ki seni sonsuza kadar kaybetmiş olmayayım. Bu satırlarım sana dair tutamaklarım olsun. Ve sana bu mektupla hep tutunayım. Umarım her neredeyse şu an, beni görüyorsundur ya da yazdıklarımı okuyabiliyorsundur. Sen de hazırsan eğer 2004 yılının o haziran gününe gidelim. Hani imam olan babanın tayininin bizim köye çıktığı zamanlara. Ailelerimizle beraber bir köy minibüsünde köye gittiğimiz o gün ne kadar da mutluyduk. Biz yaz tatiline dedemin yanına

gidiyorduk siz de bizim köye yerleşmeye. Minibüs kalkmadan önce seninle sevinçten havalara uçuyorduk. İkimize de annemiz yeni elbiseler almıştı. Ben sana yeşil eteğimin fırflarını dönerek gösteriyordum. Sen de bana pembe gömleğinin yakasındaki beyaz fuları. Yol boyunca minibüste sadece ikimizin sesi duyuluyordu. Birkaç defa şoför kızmıştı hatta. Kikirdeyerek şoför önüne dönünce dil çıkartmıştık. Şimdi düşünüyorum da en azından son anlarında mutluyduk Hatice.

Her şey minibüsün zik zak çizip bizim sallanmamızla başladı. İlk kaza yapıyoruz diye düşünüp çılgılık attık ama şoför son anda frene basınca çok şükür ki durduk. Sonrası çok hızlı gelişti. Şoför küfürler savurarak aşağı indi. Meğersem arkamızdaki taksi ile yol versin diye epey direksiyon kırmış. Bizim kaza yapacağımızı düşünmemiz de bundan ötürüymüş. Şoför, öfkeyle inince minibüsteki erkekler de indi. İnen çocukları durdurmak için anneleri de indi derken tüm minibüs dışarıydık. Şoför bu sırada dışarı çıkıp minibüse doğru küfürler savurarak gelen taksi şoförüne saldırdı. Bunlar kavga ederken minibüs erkekleri onları ayırmaya başladı. O ana birbirimize korkarak baktığımızı çok iyi hatırlıyorum. Sanırım ikimiz de kötü bir şeyler olacağını hissetmiştik.

Ardından şoför onu tutan ellerden kendini kurtarıp şoför koltuğunun altındaki sopayı alıp taksinin şoförüne koltuğunun altındaki sopayı alıp taksinin şoförüne doğru koşması, sopayı adama vurması çok hızlı oldu. Dayak yiyen taksi şoförü hızla arabasına gidip çıkardığı silahı seni öldüreceğim oğlum diyerek savurmaya başladı. Taksiciyi tutmaya çalışan adamlar onu belinden kavrayıp yukarıdaki elinde tabanca olan kolu yakalamaya çalışıyorlardı. Her şey saniyeler içinde oldu Hatice. Bizler annelerimizin yanında korkarak dururken taksici kolunu hızla onu tutmaya çalışan adamlardan kurtarmaya çalışırken aşağı indirdi. Kolunun aşağı inmesiyle yeri göğü inleyen silah sesini duymamız bir oldu. O gün Hatice, ölüm sessizliği dedikleri şeyi gerçekten yaşadım. Zaman durdu sanki zaman durunca kimse zamana inat hareket etmedi. Önceden anlaşmış gibiydi herkes. Saliseler sonra annenden bir çılgılık yükseldi. Meğerse zaman durduğu sıra zamana inat hareket eden senmişsin Hatice. Biz donup kaldığımız zaman senin yere düştüğünü görmedik. Kadınlar feryat figan bağırıp ağlamaya başladı. Seni göremedim bile sadece yere yatan elinde pembe gömleğinin beyaz fuları duruyordu. Herkes ağlıyordu ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sana yaklaşmıyordum beni sürekli uzak tutuyorlardı. Hatırladığım son ses jandarmaların ve ambulansın sesiydi. Jandarmalar açılmamızı söyleyip beni senden daha da uzaklaştırdılar. Bedenin ambulans sedyesine yatırıldı ve seni götürdüler. Bir daha seni göremedim.

Çok sonraları bu olayı o günü düşündükçe dilimde hep keşkeler oldu. Keşke taksici silahını çıkarmasıydı, keşke şoför sopasıyla taksiciye vurmasaydı, keşke o gün köye gitmek için yola çıkmasaydık, keşke babanın tayini bizim köye çıkmasaydı keşke keşke keşke... Sonraları fark ettim ki yukarıdaki ihtimallerden herhangi biri olsaydı

sana bir şey olmayacaktı sadece. Ama senin başına gelen felaket başka birinin başına gelecekti ve yaşadığımız bu acıyı başka birinin başına gelecekti. Ve yaşadığımız bu acıyı başka birileri yaşıyor olacaktı. Yani sorun o gün orda olmamız değildi Hatice. Sorun insan olarak birbirimize duyduğumuz bu öfke nefret ve tahammülsüzlük. Egomuz benliğimiz o kadar bizden önde ki hatamızı kabullenemiyoruz. Gün geçtikçe daha anlayışsız ve daha anlayışsız ve daha tahammülsüz insanlar olup çıktık. Hal böyle olunca insan olduğumuzu, hata yapabilme ihtimalimizin olduğunu unuttuk. Sonuç: sürekli tartışan, kavga eden bir nesil. Acınası bir haldeyiz değil mi? Sanırım zaman geçtikçe daha az insan oluyoruz. İnsanlığımızı kaybediyoruz. Birbirimizle iletişemiyoruz Hatice. Haliyle sıkışınca insan olduğumuzu unutup hayvansal tepkiler veriyoruz. Şiddete başvuruyoruz yetmiyor birbirimizi yaralıyor, acıtıyor ve kaybediyoruz. Bu doğru değil!

Geçenlerde American History adlı bir film izledim. Öfkenin ve nefretin ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceği üzerine harika bir film. Filmin sonunda geçen şu satırları müsaadenle sana yazmak istiyorum: “Öfke bir yükür. Hayat sürekli kızgın yaşanmayacak kadar kısadır. Buna kesinlikle değmez. (...) Biz düşman değiliz, dostuz, düşman olmamalıyız, hırslarımız zorlayabilir ama bağlarımızı koparamayız. Hafızamızın gizemli yolları, tekrar aşıldığında canlanacak ve tabiatımızın iyi yönlerinin yanında olacaktır.”

Sevgili Hatice;

Bugün bu satırları yazabilmem benim için bir milat oldu. Kendi içimde bir şeyleri onarabildiğimi düşünüyorum. Daha iyi olduğumu/ olacağımı hissediyorum. Keşke insanlık için de aynı şeyleri hissedebilsem... Umarım ömrüm o günleri görmeye yeter.

Satırlarıma artık burada son veriyorum. Ahmed Arif' in deyimiyle gözlerinden öperim Hatice. Şu an her neredeysen umarım huzur dolusundur. Burada seni unutmayan bir dostun olduğunu hep hatırlaman dileğiyle görüşünceye kadar hoşça kal.